

[Socialministeren.]

Angående det familiepolitiske, som har været inde i billedet, vil jeg gerne sige, at vi arbejder i socialministeriet med et lovforslag. Det ærede medlem fru Camma Larsen-Ledet var inde på det i relation til oprettelsen af vuggestuer og rejste det spørgsmål, om ikke vi måske kan holde en moder skadesløs et stykke tid og så lade hende være hjemme og passe sit barn, og man kan jo så diskutere, om ikke det måske pædagogisk var bedre. Problemet er altså nu rejst.

Det ærede medlem fru Grethe Philip går videre i nogle betragtninger om moderskabsydelse, erstatning i tilfælde af, at en kvinde må forlade arbejdet, hjælp til enlige mødre og en hel række andre ting. Jeg må have lov at sige, at jeg sad et langt stykke tid og var noget ængstelig for, at det ærede medlem fru Grethe Philip ikke også skulle få sagt enlige fædre, men det kom da langt om længe, for det er, som om dette spørgsmål om den enlige forsørger er blevet gjort til et specielt kvindeproblem, hvad det slet ikke er. Når man kender tingene ude omkring, så ved man, at der også sidder adskillige enlige fædre, som klarer forholdene for deres børn. Men dette forhold har vi taget op, og der kommer et lovforslag fra socialministeriet efter nytår, og da vil jeg mene, det vil være rigtigt, at vi tager en almindelig diskussion om det dels her i salen, dels i det udvalg, der til den tid bliver nedsat.

Med hensyn til mødrehjælpen skal jeg kort sige, at vi har ikke skåret uddannelseshjælpen til mødrene ned; vi har tværtimod sat den op, sidste gang med 19,5 pct. Og så skal jeg sige, at der er ikke nogen begrænsning for den uddannelseshjælp, kommunen kan give til en enlig moder. Der er ingen begrænsning, så det er altså et spørgsmål om forståelse over for den pågældende opgave, og om man kan forvente at få et resultat ud af det, man vil foretage sig. Det er nok de to skøn samtidig, man må udøve.

Hvad særforsorgen angår, har der været mange ønsker fremme i dag. Det er blevet sagt, at der findes grove overbelægnings, og det har jeg selv understreget. Det ærede medlem fru Clara Munck har understreget over for mig, at jeg ikke må glemme, at selv om vi måske har interne pladser nok

i sin helhed, så er Københavnsområdet ikke udbygget.

Det, der lå i min redegørelse, var imidlertid, at vi set under en helhed har det antal interne pladser, vi kan vente at få brug for, men hvis jeg ikke stod her, så ville jeg bande stygt på, at mange af dem er så dårlige, at vi ikke kan være dem bekendt. Der ligger altså her et udbygningsarbejde med den interne forsorg inden for åndssvageforsorgen, og dér vil jeg samtidig nævne personaleproblemet. Ligesom inden for børneforsorgen er der her et område, hvor vi stiller stadig større krav til personalet. Vi forlanger en ny behandlingslinje, en pædagogisk linje, over for de åndssvage. Alle, der har en rimelig chance, skal have den for at komme videre frem imod den normale tilværelse. Men en sådan ny behandlingslinje kræver flere folk, flere institutioner og bedre uddannede folk. Det vil sige, at vi må begynde med vore egne skoler. Vi må uddanne disse folk, og så må vi hæderligvis også sige, at når f. eks. de går ind i en 3-årig teoretisk og praktisk uddannelse og de er egnede til vort arbejde, så har de et rimeligt krav på at blive lønnet i forhold hertil. Jeg kan sige, at den sag om åndssvageforsorgens personale foreligger til behandling i økonomiministeriet, og vi håber snart at kunne få den igennem.

Jeg er glad for denne meget stærke understregning af betydningen af den forebyggende og den revaliderende linje, som det ærede medlem hr. P. E. Eriksen gav så stærkt udtryk for. Jeg tror nemlig, at en tilbundsgående socialpolitik faktisk må begynde dér, hvor vanskelighederne opstår. Jeg har for nylig hørt om resultater af skoleundersøgelser, der synes at vise, at man allerede fra anden eller tredje klasse næsten kan regne sig til, hvilket barn man vil få vanskeligheder med, når det kommer op i syvende klasse og skal ud i erhvervslivet eller man skal til at bestemme, om det kan få en videregående uddannelse. En hjælp allerede på det tidspunkt kunne måske redde samfundet for meget besvær, men specielt det pågældende menneske selv og føre det langt videre frem. Jeg tror, vi må lægge meget vægt på den forebyggende linje hele vejen igennem — det gælder også revalideringen — så at så mange som muligt kan bringes tilbage til erhvervslivet